

Regeringens Side, saa Beroligelsen hviler altsaa paa et falsk Grundlag.

Jeg tror, det vilde have sin Interesse at faa hele dette Spørgsmaal klaret, og jeg vil gerne, inden jeg forlader dette Emne, sige, at jeg tror ikke, Ministeriet behøver at frygte for, at man paa nogen Maade skal forsøge at udnytte dette til en politisk Agitation imod Ministeriet, for det er jo, som jeg har paavist, en Praksis, der har eksisteret i en lang Aarrække, men en Praksis, som jeg tror, det var heldigt at komme bort fra, selv om det maa ske kan have sine Vanskeligheder, og det maa det vel have, siden man endnu ikke er kommet bort fra den.

Dernæst gjorde den højtærede Finansminister nogle Bemærkninger om Statsgælden. Han gjorde et Forsøg — som jeg skal være saa høflig at karakterisere som behændigt — paa at stille Sagen saaledes op, at Socialdemokraterne her i Landet var de virkelig gode Økonomer; det er dem, der vil nedbringe Statsgælden og formidske Udgifterne, medens det er de konservative Repræsentanter, der kommer og forlanger Udgifterne forøget og modsætter sig, at Statsgælden nedbringes. Det var jo en smuk Tegning, men om den kan siges at være realistisk, om den kan siges at være et tro Billede af Kendsgerningerne, vil jeg dog tillade mig at drage noget i Tvivl. For det første vil jeg sige, at et Parti kan kun have Ansvaret for, hvad det som Parti forlanger. Om en enkelt Repræsentant af et Parti maatte stille et Krav, kan Partiet som saadant jo ikke hæfte for. Men jeg vil dernæst gerne gøre opmærksom paa, at naar den højtærede Finansminister mente at kunne konstatere Uvillie imod Tilbagebetaling i det, jeg havde sagt, beror det paa en Misforstaaelse. Den højtærede Finansminister havde stillet i Udsigt baade en Tilbagebetaling af Statsgælden og en Nedsættelse af de indirekte Afgifter; og det var dette, jeg sagde var ganske umuligt, og denne Udtalelse er jeg ikke bange for at staa ved. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at det er et gammelt Standpunkt fra vor Side, at man ønsker Statsgælden nedbragt, og jeg maa bringe i Erindring, at vi har indbragt et positivt Forslag, som sigtede til at tilvejebringe en aarlig Indtægt paa et halvt Hundrede Millioner med den udtrykkelige Tilføjelse, at disse Midler skulde bruges til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden, saa det forekommer mig, at den højtærede Finansminister derefter i Sandhedens Interesse

bør give sig til at retouchere lidt paa det Billede, han forleden Dag opridsede.

Dernæst har den højtærede Finansminister jo paa dette Lovforslag et Forslag om en ret betydelig Forøgelse af Statsgælden. Jeg tænker paa Bestemmelsen i § 26 I. C. om Salg af 12 Mill. Kr. Obligationer med Hjemmel i Lov Nr. 185 af 20. Marts 1918 — det er Loven om Tilskud til Jernbaneanlæg. Der staar i denne Lovs § 4, at til Dækning af de Bidrag, der i Henhold til Lovens § 3 ydes af Statskassen, bemyndiges Finansministeren til i det Omfang, hvori det efter hans Skøn maatte være fornødent, at udstede og afhænde indenlandske Statsobligationer til 5 pCt. Nu oplyses det i Bemærkningerne til Finanslovsforslaget, at der indtil 17. September 1924 i Henhold til denne Lov er anvist 8,7 Millioner og indtil 31. Marts vil medgaa yderligere 3,9 Millioner, altsaa i alt 12,6 Millioner, og saa vil den højtærede Finansminister udstede for 12 Mill. Kr. Obligationer og sælge dem.

Det bliver her af Betydning at gøre sig klart, hvad den rette Forstaaelse af Loven af 1918 er. Jeg kan ikke forstaa denne Lov paa anden Maade, end at Tanken er, at den bemyndiger Finansministeren til i hvert enkelt Tilfælde, hvor han skal yde Tilskud til en Bane og ikke har Pengene i Kassen, at udstede Obligationer. Bestemmelsen er sat ind i Landstinget som en Betingelse for, at Landstinget vilde gaa med til disse meget betydelige Udgifter. Den daværende Minister for offentlige Arbejder, Hr. Hassing Jørgensen, sagde, at man fra Regeringens Side ikke fandt Bestemmelsen nødvendig, man vilde hellere følge den Praksis, at man, naar det viste sig, at der ikke var Penge i Kassen, optog et almindeligt Statslaan, men da det var en Betingelse fra Landstingets Side, tog man den. Han sagde om den, at den var formuleret saaledes, at Finansministeren kun skal benytte Bemyndigelsen til at optage Statslaan i det Omfang, hvori det efter hans Skøn er fornødent, og gjorde opmærksom paa, at denne Lov var forskellig fra Loven af 1894, hvor det lovmæssigt var sammenknyttet. Saa siger han videre: Nu har man altsaa foretrukket at give Ministeriet en permanent Bemyndigelse til, uden at spørge Rigsdagen i det enkelte Tilfælde, at optage Statslaan.

Det er efter min Mening den rette Forstaaelse af Loven, dette, at Finans-